

at jeg f. Ex. troer, at Thingets Secretairer, der tillige ere Redacteurer af vor Tidende, i mange Henseender derved have en Tillidspost med Hensyn til enhver Enkelt af os. Det er min Overbeviisning, at politisk Sømmelighed og Tact fordrer, at de skulle stræbe efter at bevare sig en Stilling, der paa ingen Maade kan lade nogen Enkelt formode, at det næsten maatte være utænkeligt Andet, end at de maatte være lidensfabelige og politiske. Men der er desuden store og betydelige Spørgsmaal, der vistnok af og til fortjene Overveielse og Undersøgelse. Et vide Alle, at Offentliggjørelsen af vore Forhandlinger er en særdeles kostbar Indretning; det er derhos vitterligt, at denne Tidende forholdsviis kun har en ringe Læsefreds; det er vitterligt, at den periodiske Presse giver sine særegne Referater af vore Forhandlinger, der vistnok ere overordentlig ufuldstændige og lade særdeles meget tilbage at ønske, men som dog maaskee, ialtsald med Hjælp fra vor Side, som vi maaskee ogsaa fra det finansielle Standpunkt kunde være vel tjente med at give, kunde uvilke sig til noget bedre, naar de ikke havde Tidendens Concurrence.

Jeg troer, at der foruden dette almindelige ogsaa er mange særdeles Spørgsmaal, som fortjene Overveielse. Det vil saaledes være den hele Forsamling bekendt, at, medens der er mange af os, som aldrig læse eller idetmindste i flere Aar ikke have læst deres Taler i Manuscript, er der mange Andre, som læse Manuscriptet og rette Meget deri, og det er nu et stort Spørgsmaal, om dette ikke er betænkeligt, og en Indretning, som maaskee kunde affattes; jeg holder til den Tro, at, skulle vi beholde Tidenden i dens nuværende Form, saa bør den udelukkende redigeres af Secretairerne eller under Secretairerne efter Stenographernes Optegnelser. Jeg troer ogsaa, at mange af os, — om med Rette eller Urette skal jeg for Dieblicket ikke gaae videre ind paa — ville troe at have Grund til at beklage sig over en vis Betegnelse i Tidenden med Hensyn til hvad der kaldes „Hysen“, hvad der kaldes „Munterhed“ og hvad der kaldes „Bravo“ o. s. v. (Hør!); mig er alt Sligt temmeligt ligegyldigt, og, naar man er saa gammel i det politiske Liv som jeg (Latter), lader man sig ikke

saa let afficere deraf; men det er ganske vist, at, naar t. Ex. en enkelt Taler hyser, og det kommer ind i Tidenden med Ordet „Hysen“, maae Folk langveisfra troe, at der har været megen Misbilligelse, medens det kan være, at det kun var en ganske Enkelt, som hysede. Jeg vil blot henlede Opmærksomheden herpaa, og jeg troer, at det er et Punkt, som med mange flere kunde komme frem. Men jeg troer derhos, at vort Forretningsudvalg netop efter sin Sammensætning er særdeles vel skikket til periodisk at tage alle disse vore Tilstande under Omhandling, thi jeg troer, at det baade er ubilligt at forlange og umuligt, at Formændene virkelig, foruden deres øvrige Arbejder, som de nødvendigviis maae underkaste sig personlig, endnu skulde kunne offre Tid og Møje, for i den Detail, hvort det ønskes, at have Tilsyn og Anordning med disse Sager. Dertil kommer, at, naar vi vælge Formænd, er det Hovedhensyn, vi tage, vistnok en ingeniunde almindelig Gyne hos Vedkommende til at lede og styre vore Forhandlinger i Salen, men det kan meget hyppigt tænkes at være Tilfældet, at et administrativt eller organisatorisk Talent ikke er tilstede hos en Formænd, som derimod i høi Maade besidder Talent til at dirigere i Salen. Disse Hensyn og den Omstændighed, at vi begyndte et nyt Thing efter nye Valg, gjorde, at jeg allerede strax ved Sessionens Begyndelse, under 14de Marts indgav dette Andragende, der, som sagt, gaaer ud paa, at Forretningsudvalget skal opfordres til at tage under Overveielse, om og hvorvidt det vil undersøge og foreslaae om disse Gjenstande. Jeg troer ikke, at det er muligt at tale i mere tilbageholdne og varsomme Udtryk om en Gjenstand, end jeg har gjort, eller idetmindste bestræbt mig for; og jeg maa tilstaae, at det vilde frappere mig, om man vilde troe, at vor Tilstand og Organisation skulde være saa aldeles fuldkommen, at det maatte betragtes som en Fornærmelse mod Noget eller Noget, endog mod Fortiden, at yttre Tvivl om, hvorvidt Et og Andet dog ikke mulig kunde indrettes noget bedre. Da jeg, især paa dette Trin af Sagen, hvor den jo neppe bør forhandles, næsten maa bede om Undskyldning for, at jeg allerede har brugt saa